

י"ג ע"ב

ברוך המקום שהרגו, שלא נשא פנים לתורה, שהרי אמרה תורה ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב. נראה לבאר, שגם אשה זו ידעה שאדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, אבל תמיהתה שהרי אעפ"כ נאמר סגולת התורה כי היא חייך ואורך ימים, ומאחר שהיה מתמיד גדול ובעל עמל ויגיעה בדרך האמת שנתדבק בת"ח לשימוש, הרי מובטח אריכות ימים, וגם אין עבירה מכבה תורה (סוטה כ"א ע"א). ותשובת אליהו, דכל התורה להגן לא שייך אלא מי שהנהגתו כפי מש"כ בתורה, גם אם חוטא במקרה, שנכשל ועשה תשובה, כדרך ת"ח, אבל מי שיש לו הנהגה קבועה נגד התורה, על זה לא אמרה סגולת התורה כלל, ובזה אין משוא פנים שרק אם צורת ההנהגה הקבועה היא כפי מש"כ בתורה (ברכ"א).

במקום מצוה. אם כן במצות לימוד תורה י"ל דלא העמידו דבריהם. ובפרט למש"כ המהרש"ם (דעת תורה או"ח סימן רסג ס"א) בשם זוהר הק' (פרשת תרומה) דכל זכות האשה בנרות שבת הוא אם בעלה ובניה לומדים אצל הנרות. ועיין במגן אברהם (סימן תמוז סק"ה בשם תה"ד) דלא מחמירין בלא פלוג כבגוף הגזירה.

וסיים האפרקסתא דעניא כיון שהאיסור לא לקרא לאור הנר הוא מ"ח דבר שאפילו אליהו לא יכול לבטלו, כמובא בהגהות לחם הפנים שעל קצושי"ע (סימן פ), ובשדי חמד הביא בשם הרמב"ם דלדעת הירושלמי הוא הלכה למשה מסיני ממש, יש לעיין עוד היטב אם להקל בנידון דידן, שוב ראיתי בספר מנחת שבת לענין הלאמפין אם מניח פתוח סידור בפרק במה מדליקין, הוי היכר ויש להקל. וצ"ע למעשה, עכ"ד האפרקסתא דעניא.

עניינא דיומא – פסח פרק ג' מתוך גיליון "לב המועדים" - ניתן לקבל במייל lev17382@gmail.com

קריאה של הנשיאים

"וטוב לקרוא בכל יום הנשיא שלו וביום י"ג פרשת בהעלותך עד כן עשה את המנורה" (משנ"ב תכט ס"ק ח).

יש נוהגים לקרא מר"ח ניסן מפרשת קרבנות הנשיאים בכל יום קרבן נשיא אחר (משנ"ב שם) והטעם: משום שבאחד בניסן הוקם המשכן (שמות מ יז) ומאותו יום ואילך הקריבו י"ב נשיאים קרבנם לחנוכתו (במדבר ז יא) ובקריאת הפרשה הוא מעורר קדושת היום (של"ה ריש מסכת פסחים פרק נר מצוה אות ז).

קריאה מס"ת או מחומש

יש שנהגו לקרוא את קריאת הנשיאים מתוך ספר תורה ולא חששו משום טלטול שלא לצורך (ליקוטי מהרי"ח שהביא שראה שני גדולי הדור שנהגו להוציא מרן הגה"ק מו"ה חיים האלברשטאר מצאנז, והאדמו"ר הגה"ק מו"ה יקותיאל יהודה ליב זיע"א). ויש שכתבו שאין להוציא ס"ת, והטעם: על פי הירושלמי שכתב שאין לקרוא בס"ת בלא ברכה משום זילותא דס"ת (ספר פאת השולחן סימן ג בבית ישראל סימן ס"ק לו).

ביום שיש קריאת התורה יש אומרים שיש לקרוא אחר הקריאה גוללים וקוראים קריאת הנשיאים, והטעם: כיום שהס"ת נמצא על הבימה ומוכן לקריאה יש בזה משום אין מעברין על המצות (שו"ת הר צבי א סי' טט). ויש שאמרו לקרוא אחר הקריאה ככל יום, והטעם: דאין ראוי שימתינו הציבור עד יגללו הספר לקריאת הנשיאים (שו"ת מנחת יצחק ח"ב קט), טעם אחר: כדי שלא יבאו לחושב שגם קריאת הנשיאים היא חיוב ולכן קוראים ככל יום בסיום התפילה (שו"ת להרות נתן ח"י סימן מה אות ה).

אכילת מצה

מעיין הדין אסור לאכול מצה בערב פסח, והטעם: כדי שיאכל מצה לתאבון, טעם אחר: משום שקרבן פסח אסור באכילה בערב פסח ומצה הוקשה לקרבן פסח.

יש שנהגו שלא לאכול מצה מראש חודש ניסן (באר היטב תעא ה משנ"ב תעא ס"ק יב), והטעם: כדי שיאכלו מצה בתאבון, ויש שהוסיפו שאין לאכול לי יום קודם הפסח (אגר"מ ח"א קנה).

מצות חמץ יש שכתבו לאסור אכילת אף מצות חמץ [לנוהגים להחמיר מראש חודש] כיון שטעמם שווה למצה כשירה (מקרא קודש פסח ח"ב סי' כה). טעם אחר: מפני שמר"ח מתחילים לזוהר ולהכין צרכי הבית לפסח (אגר"מ או"ח ח"א קנה).

יש שכתבו: שמותר לאכול מצות חמץ עד ערב פסח, והטעם: לפי שהמנהג שלא לאכול מצה מר"ח אינו אפילו בגדר מנהג, לכן במצות חמץ אין צריך להחמיר [הגריש"א הגדש"פ ואף שהתיר הקפיד לעצמו שלא לאוכל אפילו מצות חמץ מראש חודש (שם הנהגות)].

קטנים באכילת מצה: אין צריך למנוע מקטנים מלאכול מצות כשרות לפסח מר"ח וגם גדול אם יש לו צורך לאכול מצה כגון לחם משנה וכדומה יש להתיר (הגריש"א הגדה של פסח).

מצה מטוגנת:

מותר לאכול מצה מטוגנת [מצה ברייט] וכן עוגות מקמח מצה [ממצה כשרה לפסח] עד ערב פסח, והטעם: משום דעל זה ליכא מנהג (הגריש"א הגדה של פסח).

לשמיעת תשובות לשאלות לחידוד וכן תגובות נוספות לדפי יהודי של ש"ס
בטל: 077-9710320 שלוחה חמש, תשע ארבע. | למענה על שאלות הסיכום
בשלוחה חמש, תשע, שתיים. | פרטים על התוכנית ומידע כללי בשלוחה 6

הרב מרדכי דניאל בן שרה איטה בתושח"י כל הרואה את ההודעה

יאמר שני פרקי תהילים בקו: 077-971-0320 בשלוחה: 597

לרפואה שלימה

טל: 0722-146676 | מוקד 24 שעות כוכבית זכות 6527*

יהודי של ש"ס

דף העשרה לשיעורי
הדף היומי שע"י

איחוד שיעורי התורה בישראל

שבת דף י"ד

לקבלת הגיליון במייל torat.israel4@gmail.com

ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה
קו התהילים להצלת הבריאם שלא יחלו והחולים שיתרפאו
077-9710320 0722-148184 שלוחה 597 לשליחת שמות לתפילה חייגו

נערך ע"י הרה"ג הרב נריה כהן שליט"א, הארות והערות יתקבלו בברכה במייל: C7673908@gmail.com

- 1) רוב הטמאים (חוץ מזב) אינם צריכים מי מעיין, ויכולים לטבול אפילו במ' סאה מי גשמים כנוסים וסרוחים.
 - א. נכון.
 - ב. לא נכון.
- 2) אסור לאחוז ספר תורה ללא מטפחת.
 - א. נכון.
 - ב. לא נכון.
- 3) מה תיקן שלמה המלך ?
 - א. עירובי חצרות.
 - ב. נטילת ידיים.
 - ג. שני התשובות נכונות.

השאלות במדור זה הינן רשות

מי היו ה'זוג' הראשון מה'זוגות' שחיו בבית שני ?

א. אהרן ואהרן ב. אהרן ואהרן ג. אהרן ואהרן ד. אהרן ואהרן

הגאון רבי מרדכי בונים זילברברג שליט"א - רב שכונת חיבי לתנועות ולחברות בכתובת מייל: 5740398@GMAIL.COM

י"ד ע"א

האם גם בזה"ז לא תרחץ נדה במים שאובין אחר הטבילה

לא אלו מטהרין אלא אלו. יש מחמירים על פי דברי הגמ' כאן אף בטבילת נדה בזמן הזה שלא תרחץ במים שאובים מיד אחרי הטבילה כדי שלא יאמרו שהשאובים מטהרים (רמ"א יו"ד ר"א), ויש חולקים, שלא גזרו אלא לענין תרומה ולא לחולין (שו"ת הרי"ד סי' ע"ג, מובא באו"ז סי' שלח ותשנן, ועוד ראשונים, וכן פסק בביאור הגר"א יו"ד שם).

האם גזרו גם על טהור הבא ראשו ורובו במים שאובין דאי לא הא לא קיימא הא. ומכל מקום יש הבדל בין שתי הגזירות, שהגזירה הראשונה (בבא ראשו ורובו בתוך מים שאובים) גזרו רק בטמא שהוא טבול יום, ואילו הגזירה השניה (בנפלו עליו ג' לוגין מים שאובים)

גזרו אף על טהור גמור, והטעם שלא גזרו בטהור גמור אף בביאה בתוך מים שאובים אלא רק בנפילה, לפי שעיקר הגזירה טעמה משום הטמאים שהיו נותנים עליהם מים שאובים ולא באים בתוכם, ולכן לא רצו לגזור יותר אלא דוקא בנפילה כפי שהיו עושים (תוס' לעיל יג, ב ד"ה וטהור) אבל בטבול יום גזרו אף בביאה, כי אילו היו גוזרים רק על נפילת מים, היו הטמאים שטובלים במי מערה סרוחים באים אחר כך במים שאובים נקיים, ולא היתה הגזירה מועילה כלום, ולכן גזרו אף על ביאה, וכל זה הוא לשיטת רש"י ותוס' ועוד ראשונים, אבל לדעת הרמב"ם בהל' (אבות הטומאות ט, א) והמאירי כאן גזרו טומאה גם בטהור הבא ראשו ורובו במים שאובים.

ידים תחלת גזירתם לשריפה. התוסי' בפסחים (י"ג ע"א) ד"ה ושורפין, מצדדים דשריפת תרומה איסור דאורייתא כמו שאסור לטמא מדכתיב משמרת תרומותי, ופירשו מה דמותר לשרוף תרומת חמץ, אע"ג דמדאורייתא בביטול בעלמא סגי, דכיון דסופו לאיבוד שרי לשורפה. ועד"ז אפשר להבין כיצד חכמים נותנין דין שריפה, אם זה איסור דאורייתא בקום ועשה. אבל לפי המבואר שם, אם הולך לאיבוד בטל דין משמרת, ושוב ממילא אין איסור בשריפה, ומה שטמאו ועי"ז הולך לאיבוד, זה בשב ואל תעשה. שלמה ראה את הנוול להוסיף גזירות לשמירת התורה בשעה שתיקן שלמה עירובין ונט"י יצתה בת קול ואמרה בני אם חכם לבך ישמח לבי גם אני, חכם בני ושמח לבי ואשיבה חורפי דבר. וצ"ב מה ראה הקב"ה

בזה חכמה בגזירות האלו, לכאורה עיקרם ענין יראה, כמבואר בשערי תשובה (ש"ג אות ז'), עוד צ"ב מה השמחה המיוחדת בזה, וגם קריאת בני צ"ב. ויעויין במהרש"א דמה שנאמר אם חכם לבך ישמח לבי גם אני קאי אעירובין שמחוק איסור הוצאה דשבת. והפסוק הב' קאי אנט"י שמשום סרך תרומה שלא יזלזלו ע"ש. ונראה להוסיף, דלשון חכם על שם איזו חכם הרואה את הנוול (תמיד ל"ב ע"א) והיינו שראה שלמה שאם לא יוסיפו גזירת ותקנות יבואו לפרוץ גם בדיני תורה, וכמו שאמרו ביבמות (כ"א ע"א) אר"א קודם שבא שלמה היתה התורה דומה לכפיפה שאין לה אזנים עד שבא שלמה ועשה לה אזנים. ופרש"י אזנים של קופה לאחוז בהן הקופה ומשתמרת שלא תפול, ה"נ ע"י שניות מתרחקין מן העריות.

ענייני דיומא – פסח פרק ד' מתוך גיליון "לב המועדים" - (ניתן לקבל במייל lev17382@gmail.com)

על ששחטו את אלהיהם דאת מרבה את אלהיהם למעלה (ב"ח תל א). טעם אחר: "ואת אלהיהם" משמע את אלהים של ישראל כי רובם של ישראל עבדו עבודה זרה וכדברי חז"ל (מכילתא בא פרשת יא) משכו ידיכם (שמות יב כא) מעבודה זרה וקחו לכם צאן של מצווה ולכן היו שנייהם קהות כי עד עתה עבדו לו ועכשיו שוחטים את אלהיהם של עצמם למטה כי בזה נשחט למעלה (ב"ח שם). הטעם שדווקא נס זה נקרא גדול: לפי שנמשך חמשה ימים ועיקר הנס היה ביום הראשון, שכן אחר השבת כבר הורגלו בנס, לכן נקרא שבת הגדול שבו היה הנס גדול משאר הימים (תורת חיים חולין צב). הטעם שיחסו את הנס לשבת ולא לתאריך י' בניסן שבו היה הנס לפי שבעשירי קבעו צום (עיין שו"ע תקפ"ב) לפי שבאותו יום נפטרה מרים, ולכן קבעו את הנס של הקרבן בשבת (מג"א תל א). טעם אחר: לפי שבאותו יום עשירי לחודש היה עוד נס שנבקע הירדן (עיין יהושע פרק ז פסוק יט), וכדי שלא יחשבו שהנס הוא על בקיעת הירדן ולא על נס זה, לכן יחסו הדבר אל שבת שידוע שעלייתם מן הירדן לא היתה בשבת (ט"ז תל א בשם הר"ר משה חריף). טעם אחר: מפני שהנס בא על ידי שמירת השבת לפי שהיו יודעים המצרים שישאל שומרים שבת במצרים (כדאיתא במדרש שמות רבה א כח) והיו תמהים האידן מטפלים בעליל חיים בשבת, ולכן תלו הדבר בשבת (לבוש תל א). יש שכתבו בשונה לפי שהיו יודעים המצרים שאסור לישראל לעשות קשר בשבת וראו אותם קושרים בכרעי מיטתם את השה [לבדקו שאין בו מום] לכן שאלום מהו, ולא היו יודעים שיש חילוק בין קשר של קיימא ובין קשר שאינו בר קיימא והשיבו ישראל כי מצות ה' עליהם ועיקר הנס היה בשבת לכן קבעהו בשבת (פרישה תל א). טעם אחר: לפי שהשבת היא ג"כ לזיכרון יציאת מצרים ולכן התחיל הנס בשבת ולכן קראהו שבת הגדול כי הוא גדול משבת בראשית, כיון שבעינינו ראינו את יכולת השם יתברך והיא אות על הבראה שחידש מאין כמו שמורה מעשה בראשית (חידושי הגהות תל יא בשם מהר"ח). טעם אחר: עשו כן כענין שקלים שבאחד באדר משמיעים על השקלים וקבעו בשבת דבלאו הכי הוא יום הכניסה וכענין אנשי הכפרים בקריאת המגילה (מלבושי יו"ט תל א).

שבת הגדול (שו"ע תל) שבת שלפני פסח קורין אותו שבת הגדול מפני הנס שהיה בו (שו"ע תל א) מהו הנס: שבשנה שיצאו ממצרים חל עשרה בניסן בשבת (כמבואר בשבת פז, ב שבים חמישי שלאחריו יצאו ממצרים) ולקחו כל אחד מישראל שה וקשרו בכרעי המיטה (שמות יב ג) והמצרים ראו זאת ושאלום למה זה לכם והשיבו לשחטו לשם פסח כמצות ה' והיו שנייהם קהות על ששוחטים אלהיהם [דהמצרים עבדו לצאן] ולא היו עושים להם דבר ומפני שאז היה בעשירי לחודש בשבת לכן קבעהו לקרות שבת שלפני פסח לעולם שבת הגדול (טור תל, משנ"ב תל ס"ק א). בכל בו (סימן מז) מובא בנוסח אחר כשראו המצרים כך חגרו חרבים ובקשו להשמיד ולהרוג את כל היהודים והשם ברחמיו המרובים הגן עליהם והחלה המצרים בתחלואים שונים ולא יכלו להזיק לבני ישראל ועל שם הנסים הגדולים שנעשו לישראל באחד בשבת שהיה לפני פסח נקרא שבת לפני פסח שבת הגדול. טעם אחר: שראו המצרים שישאל לוקחים שה לשחוט שאלו להם מה זה, ואמרו להם ישראל לפי שימותו בכורות המצרים ובכורי ישראל ישארו בחיים, כיון ששמעו זאת בכורי מצרים בקשו מאבותיהם ומפרעה שישלחו את ישראל ולא רצו לשלחם, התחילו להלחם זה בזה ונהרגו מהם עם רב, ועל שם דבר זה תקנו שבת הגדול (בית יוסף תל ע"פ המדרש שמות רבה טו יב, תוסי' שבת פז, ב ד"ה ואתו). הטעם שלא נקראים הימים שמעשור עד ערב פסח ימים גדולים שבכולם היה הנס, לטעם א משום קהיון שנייהם עיקר הנס היה בהתחלה שאז היה עיקר קהיון שני המצרים אבל אחר שעבר היום הראשון כיון דדשו דשו (ב"ח תרל א). וכן לפי הכל בו שהחללה את מצרים בחלואים משונים צ"ל שעיקר הנס היה בהתחלה שאז החלו היסורים. לטעם ב שהנס שנלחמו זה בזה, הנס היה ביום הראשון (דרישה תל א בשם ב"י). הטעם שהיו שנייהם קהות עכשיו וכי לא היו יודעים שישאל שוחטים ואוכלים אילים וכבשים בכל יום ויום נראה שישאל הודיעו למצרים שמצות השם עלינו לשחוט למטה כי בזה ישחט [הקב"ה] למעלה (זהר בא לט, ב) וזהו

לשמיעת תשובות לשאלות לחידוד וכן תגובות נוספות לדפי יהודי של ש"ס בטל': 077-9710320 שלוחה חמש, תשע ארבע. | למענה על שאלות הסיכום בשלוחה חמש, תשע, שתיים. | פרטים על התוכנית ומידע כללי בשלוחה 6

הרב מרדכי דניאל בן שרה איטה בתושח"י כל הרואה את ההודעה

יאמר שני פרקי תהילים בקו: 077-971-0320 בשלוחה: 597

לרפואה שלימה

טל': 0722-146676 | מוקד 24 שעות כוכבית זכות *6527

ש"ס

ישבר. וזכוכית גם כן שברייתה מן החול דינה ככלי חרס. ולכן אסור להשתמש בפסח בכלי זכוכית ישנים, ואין הגעלה מועילה לה

ג. באיסור והיתר (כלל נ"ח סי' נ') כתב: כלי זכוכית ספק אם דינם ככלי חרס, הואיל ונעשים מהחול, או אם דינם ככלי מתכות הואיל ואם נשתברו יש להם תקנה. ולענין הלכה נותנים עליהם חומרא של כלי חרס ושל כלי מתכת, ואסורים בהגעלה ככלי חרס, וצריכים טבילה ככלי מתכות. וכן אוסר הסמ"ק להשתמש בכלי זכוכית ישנים בפסח אפילו בהגעלה עכ"ל. וכן החמיר בזה לכתחילה הרא"ה, מטעם שיש לחוש שמא לא יכשירם בהגעלה כראוי, מפני שהוא חס עליהם פן יתפוצצו במים הרותחים. והובאו דבריו בנימוקי יוסף שנדפס בחידושי הריטב"א (פסחים ל ע"ב).

ופסק השו"ע (סי' תנ"א סעיף כ"ו) שכלי זכוכית אינם בולעים כלל, ואינם צריכים שום הכשר, אלא די להם בשטיפה והדחה ע"כ. וכך מנהי הספרדים, אמנם בשו"ת תרומת הדשן (סי' קל"ב), העיד שמנהג אשכנז שלא להשתמש בכלי זכוכית ישנים בפסח, משום שבמסכת שבת (ט"ז ע"א) מדמה אותם לכלי חרס, בענין טומאה. והוא הדין לענין הכשרם. וכן פסק הרמ"א שם ונהרא ונהרא נהרא ופשטיה.

וכתב הגאון מהר"י אשכנזי בספר קהל יהודה (יו"ד סי' קכ"א), דף נ"ג ע"ג), שאף הרמ"א שהחמיר להשוות דין כלי זכוכית ככלי חרס, זהו רק לענין חמץ בפסח, אבל בשאר איסורים המנהג שלא לחוש כלל. ע"כ. וכן כתב בשו"ת זרע אמת ח"ב (חיו"ד סי' מ"ג), שדוקא לענין חמץ בפסח חשש הרמ"א לדעת המחמירים, אף על פי שהם מיעוט לגבי רוב הפוסקים המקילים, והיינו משום חומרא דחמץ, אבל בסתם יינם שהקילו בו, אף הרמ"א מסכים להשלחן ערוך להקל ע"ש.

ולפי זה נראה שכלי פיירקס ודורלקס מותר לספרדים ועדות המזרח להשתמש בהם בפסח על ידי שטיפה והדחה בלבד, שדין כלים אלו כשאר כלי זכוכית. ואף על פי שתשימשם על ידי האש, אינם בולעים כלל, וכמו שכתב הפרי מגדים (במשבצות זהב אות ל'), שלפי דברי מרן המחבר, אפילו השתמשו בכלי זכוכית בכלי ראשון שעל האש, אינם צריכים שום הכשר, כיון שהם חלקים ואינם בולעים. אמנם לבני אשכנז אין להגעיל ככלי זכוכית לפסח וה"ה כלי פיירקס ודורלקס. ובכלל היום שאפשר לקנות כלים בקל עדיף ליחד כלים מיוחדים לפסח.

נדה דוקא דקמ"ל דהטבילה הזאת אינה בשביל טומאה אלא הוי כנדה, וכמו בנדה מהני שאובים ה"נ מהני בטבילת כלים, ולפי"ז ביאר את לשון הגמ' ביבמות דף מ"ז ע"ב "ובמקום שהנדה טובלת שם גר ועבד משוחרר טובלין" וקשה למה נקט נדה דוקא, ולפי"ז א"ש דקמ"ל דכמו שבנדה מהני מים שאובים משום שאינה טבילה לטומאה כמו"כ בטבילת גר ועבד כל שטבל אף במים שאובים הוא גר מה"ת, עיי"ש.

האם ספק טומאה ברה"י טמא הוא אפילו נגד חזקת הגוף? כל הנשים דיין שעתן. והטעם דמעמידים אותם בחזקת טהרה, והקשו הראשונים הלא ספק טומאה ברה"י טמא בתורת ודאי אפילו נגד חזקה, וא"כ היה לנו לטמא אותה למפרע אפילו שיש לה חזקה? ותירצו התוס' שלא אומרים ספק טומאה למפרע, ולכן לגבי טומאתה למפרע מעמידים אותה בחזקה שהיא טהורה. והשב שמעתתא (ש"א פ"ב) תירץ דספק טומאה ברה"י טמא בתורת ודאי אפילו במקום חזקה זהו דוקא במקום חזקת דין שהיא חזקה קלה, אבל במקום חזקת הגוף שהיא חזקה אלימא העדיפה על כל החזקות לא אומרים ספק טומאה ברה"י טמא, ולכך ספק נדה שיש חזקת טהרה שהיא חזקת הגוף טהורה אפילו במקום ספק טומאה ברה"י.

ט"ו ע"ב זכוכית.

כלי זכוכית וכן כלי פיירקס ודורלקס שמשתמשים בהם בכל השנה גם בחמץ, האם מותר להשתמש בהם בפסח על ידי הגעלה במים רותחים? בעיקר דין הכשר כלי זכוכית בפסח, ישנה מחלוקת בפוסקים, ושלש דעות בדבר, א' דעת ספר האשכול חלק ג' (עמוד ק"מ), שהואיל ושנינו באבות דרבי נתן (פרק מ"א הלכה ו'), כלי זכוכית אינו בולע ואינו פולט, לפיכך די להם בשטיפה והדחה בלבד, ואינם צריכים הכשר ע"י הגעלה במים רותחים. וכן כתבו התוספות בעבודה זרה (לג ע"ב), שכלי זכוכית אינם בולעים כלל, ואינם צריכים הכשר על ידי הגעלה. וכן כתב האור זרוע ח"ב (סי' רנ"ו) בשם רבינו תם.

ב' דעת האור זרוע ח"ב (סי' רנ"ו), שדין כלי זכוכית ככלי חרס שאין להם תקנה כלל אפילו על ידי הגעלה, וכמ"ש בפסחים (ל ע"ב), התורה העידה על כלי חרס שאינו יוצא מידי דופיו לעולם, כמו שנאמר בפרשת צו וכלי חרס אשר תבושל בו

לרגל ההגבלות על התאספות

ניתן להעביר דרשות שעורי ישיבות בין הזמנים והספדים

באמצעות קו השידורים של מצדיקי הרבים 077-9710320

עדכונים על דרשות ניתן לשמוע בשלוחה 7

בתפריט הראשי

לביצוע העברת שידור נא לפנות לטל': 0722-148184

לנמצאים בבידוד המעוניינים להמשיך

לשמוע שיעורים ממגיד השיעור

להיות מעורבים במהלכו ולשאל שאלות

ניתן להעביר את השיעור

באמצעות הקו של מצדיקי הרבים

המאפשר להגדיר חדר ועידה גם לשאלות

המעוניינים יפנו לטל' 0722-148184

לשמיטת תשובות לשאלות לחידוד וכן תגובות נוספות לדפי יהודי של ש"ס בטל': 077-9710320 שלוחה חמש, תשע ארבע. | למענה על שאלות הסיכום בשלוחה חמש, תשע, שתים. | פרטים על התוכנית ומידע כללי בשלוחה 6

הרב מרדכי דניאל בן שרה איטה בתושח"י כל הרואה את ההודעה

יאמר שני פרקי תהילים בקו: 077-971-0320 בשלוחה: 597

לרפואה שלימה

טל': 0722-146676 | מוקד 24 שעות כוכבית זכות 6527*